Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

4 юни 2020 година*

„Преюдициално запитване — Защита на потребителите — Директива 93/13/ЕИО — Член 7, параграф 1 — Потребителски кредит — Проверка на неравноправността на клаузите — Неявяване на потребителя — Предели на служебните действия на съда“

По дело C-495/19

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Sąd Okręgowy w Poznaniu (Окръжен съд Познан, Полша) с акт от 14 май 2019 г., постъпил в Съда на 26 юни 2019 г., в рамките на производство по дело

Kancelaria Medius SA

срещу

RN,

СЪДЪТ (шести състав),

състоящ се от: M. Safjan, председател на състава, C. Toader (докладчик) и N. Jääskinen, съдии,

генерален адвокат: G. Pitruzzella,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за Kancelaria Medius SA, от D. Woźniak, adwokat,

– за полското правителство, от B. Majczyna, в качеството на представител,

– за унгарското правителство, от M. Z. Fehér и R. Kissné Berta, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от N. Ruiz García и A. Szmytkowska, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

* Език на производството: полски.

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 7, параграф 1 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори (ОВ L 95, 1993 г., стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 273).

2 Запитването е отправено в рамките на спор на Kancelaria Medius SA с RN по повод на задължение по договор за потребителски кредит, което се твърди, че последният не е изпълнил.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Член 1, параграф 1 от Директива 93/13 предвижда:

„Настоящата директива има за цел да сближи законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите членки относно неравноправните клаузи в договори, сключвани между продавач или доставчик и потребител“.

4 Член 2, букви б) и в) от тази директива дефинира понятията „потребител“ и „продавач или доставчик“ по следния начин:

„б) „потребител“ означава всяко физическо лице, което в качеството си на страна по договорите, предмет на настоящата директива, участва поради интереси, които са извън рамките на неговата търговска или професионална дейност.

в) „продавач или доставчик“ означава всяко физическо или юридическо лице, което в качеството си на страна по договорите, предмет на настоящата директива, участва поради интереси, които са свързани със занятието, стопанската дейност или професията му, независимо дали в публичноправен или частноправен контекст“.

5 Член 3, параграф 1 от посочената директива гласи:

„В случаите, когато дадена договорна клауза не е индивидуално договорена, се счита за неравноправна, когато въпреки изискването за добросъвестност, тя създава в ущърб на потребителя значителна неравнопоставеност между правата и задълженията, произтичащи от договора“.

6 Член 6, параграф 1 от същата директива гласи:

„Държавите членки определят изискването, включените неравноправни клаузи в договори между потребители и продавачи или доставчици да не са обвързващи за потребителя, при условията на тяхното национално право, и че договорът продължава да действа за страните по останалите условия, когато може да се изпълнява и без неравноправните клаузи“.

7 Член 7, параграф 1 от Директива 93/13 предвижда:

„Държавите членки осигуряват, че в интерес на потребителите и конкурентите, съще[с]твуват подходящи и ефективни мерки за предотвратяване на употребата на неравноправни клаузи в договори, сключени между потребители и продавачи или доставчици“.

Полското право

8 Член 339 от Kodeks postępowania cywilnego (Граждански процесуален кодекс) гласи:

„1. Ако ответникът не се яви в насрочено съдебно заседание по делото или не вземе участие в заседанието въпреки явяването си, съдът постановява неприсъствено решение.

2. В този случай твърденията на ищеца относно фактите и обстоятелствата, изложени в исковата молба или в неговите писмени изявления по делото, които са връчени на ответника преди заседанието, се считат за верни, освен ако пораждат основателно съмнение или са направени с цел заобикаляне на закона“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

9 Kancelaria Medius, дружество, което е установено в Краков (Полша) и предлага услуги във връзка със събирането на вземания, предявява иск срещу RN в Sąd Rejonowy w Trzciance (Районен съд Шчанка, Полша) за изплащане на сумата от 1231 полски злоти (PLN) (около 272 EUR), ведно с лихви, на основание на договор за потребителски кредит, който твърди, че е бил сключен от RN с Kreditech Polska Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (дружество с ограничена отговорност), установена във Варшава (Полша) банкова институция, праводател на Kancelaria Medius.

10 В подкрепа на иска последната представя копие от рамков договор без подпис на RN, както и документи, потвърждаващи сключването на договор за цесия на вземане с нейния праводател.

11 Sąd Rejonowy w Trzciance (Районен съд Шчанка) приема, че представените от Kancelaria Medius писмени доказателства не установяват съществуването на предявеното вземане. Макар че RN не се явява, споменатият съд постановява неприсъствено решение, с което отхвърля иска.

12 Kancelaria Medius обжалва решението на Sąd Rejonowy w Trzciance (Районен съд Шчанка) по въззивен ред пред Sąd Okręgowy w Poznaniu (Окръжен съд Познан, Полша) и твърди, че съобразно член 339, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс районният съд е трябвало да вземе предвид само представените от нея писмени доказателства.

13 Сезирана с посочената жалба, запитващата юрисдикция от една страна отбелязва, че съгласно полската правна уредба процесуалните норми относно неприсъствените решения са приложими и по дела, образувани по искове на продавачи или доставчици срещу потребители.

14 От друга страна тя сочи, че в случая условията за постановяване на неприсъствено решение съгласно член 339 от Гражданския процесуален кодекс са били изпълнени, тъй като ответникът не е предприел действия в своя защита, след като редовно му е бил връчен препис от исковата молба, с уточнението, че по силата на член 139 от същия кодекс се счита за извършено т.нар. връчване „чрез друго лице“, когато страната не приема направена от съда пратка, за която е получила съобщение, въпреки наличието на възможност за това.

15 При това положение посочената юрисдикция изразява съмнения относно съответствието на национална разпоредба като член 339, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс със задължителния стандарт за защита на потребителите, въведен от Директива 93/13, по-специално във връзка със задължението на съда служебно да преценява евентуалната неравноправност на клаузи в договори с потребители.

16 Текстът на член 339, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс всъщност задължава съда да постанови неприсъствено съдебно решение срещу потребителя, чието фактическо основание съставляват единствено твърденията на ищеца, в случай търговец, които се презумират за верни, освен ако будят „основателно съмнение“ или съдът стигне до убеждението, че тези твърдения „са направени с цел заобикаляне на закона“. От това следва, че колкото по-лаконични са твърденията на продавача или доставчика, толкова по-малка е вероятността да се породи „основателно съмнение“ у съда.

17 Запитващата юрисдикция припомня практиката на Съда, и по-специално решенията от 13 септември 2018 г., Profi Credit Polska (C-176/17, EU:C:2018:711, т. 40 и 57), както и от 3 април 2019 г., Aqua Med (C-266/18, EU:C:2019:282, т. 47), съгласно която националноправните разпоредби трябва да са в съответствие с принципа на равностойност и правото на ефективни правни средства за защита на потребителите, закрепено в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Макар принципът на равностойност да е спазен в разпоредбите на член 339, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс, който се прилага по всички граждански дела, запитващата юрисдикция се пита относно изискването за ефективни правни средства за защита, в случай че националният съд няма възможност за служебно разглеждане на неравноправността на договорните клаузи.

18 Такова е положението в настоящия случай, що се отнася до първоинстанционното съдебно решение, с което съобразно член 339, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс е трябвало да се уважат исканията на ищеца, без съдът да има възможност да провери съществуването и съдържанието на договора.

19 При тези обстоятелства Sąd Okręgowy w Poznaniu (Окръжен съд Познан) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 7, параграф 1 от Директива [93/13] да се тълкува в смисъл, че не допуска процесуални разпоредби, съгласно които съдът може да постанови неприсъствено решение, основано единствено на твърденията на ищеца в исковата молба, които съдът трябва да счита за верни в случаите, когато ответникът потребител е редовно призован за съдебното заседание, но не се е явил и не е предприел действия в своя защита?“.

По преюдициалния въпрос

20 Най-напред, що се отнася до допустимостта на настоящото преюдициално запитване, следва да се отбележи, че от писменото становище на полското правителство следва, че според него, за разлика от тълкуването на запитващата юрисдикция, доказването на вземане не попада под действието на Директива 93/13, а тази юрисдикция, която е сезирана с въззивна жалба, би трябвало да се произнесе, без да се налага да прилага разпоредбите относно неприсъствените съдебни решения, поради което разрешаването на спора, предмет на главното производство, не зависи от отговора на поставения въпрос, който следователно е ирелевантен.

21 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда в рамките на установеното в член 267 ДФЕС сътрудничество между него и националните юрисдикции само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да понесе отговорността за последващото му съдебно решаване, може да преценява — предвид особеностите на делото — както необходимостта от решение по реда на преюдициалното производство, за да може да се произнесе, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Следователно, щом поставените въпроси се отнасят до тълкуването на правото на Съюза, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (решение от 20 септември 2017 г., Andriciuc и др., C-186/16, EU:C:2017:703, т. 19 и цитираната съдебна практика).

22 От това следва, че въпросите, които са свързани с тълкуването на правото на Съюза и са поставени от националния съд в нормативната и фактическа рамка, която той определя съгласно своите правомощия и проверката на чиято точност не е задача на Съда, се ползват с презумпция за релевантност. Съдът може да отхвърли отправено от национална юрисдикция запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или още когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (решение от 19 септември 2019 г., Lovasné Tóth, C-34/18, EU:C:2019:764, т. 40 и цитираната съдебна практика).

23 В случая от представената на Съда преписка обаче не следва по очевиден начин, че конкретният случай попада в някоя от тези хипотези. По-конкретно в акта за преюдициално запитване е откроено, че въззивният съд е задължен да прецени дали първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е отхвърлил иска на търговеца, поради това че документите, с които е разполагал, не са му позволявали да провери дали вземането се основава на неравноправни клаузи по смисъла на Директива 93/13.

24 Впрочем съгласно член 1, параграф 1 и член 3, параграф 1 от Директива 93/13, тя се прилага спрямо клаузите в договори, сключвани между продавач или доставчик и потребител, които не са индивидуално договорени (решение от 7 ноември 2019 г., Profi Credit Polska, C-419/18 и C-483/18, EU:C:2019:930, т. 51 и цитираната съдебна практика).

25 Доколкото, видно от данните, изложени от запитващата юрисдикция, в главното производство спорят търговец и потребител по повод наличието на право на вземане, произтичащо от договор за потребителски кредит, съставянето на чиито клаузи е стандартизирано, то подобен спор може да попадне в приложното поле на Директива 93/13.

26 Поради това настоящото преюдициално запитване е допустимо.

27 С поставения въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 7, параграф 1 от Директива 93/13 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска тълкуване на национална разпоредба, което би попречило на съда, който е сезиран с иск или жалба от търговец или доставчик, насочени срещу потребител и попадащи в приложното поле да тази директива, и който се произнася неприсъствено поради неявяване на потребителя в насроченото заседание, за което е бил призован, да предприеме необходимите действия за събиране на доказателства, за да прецени служебно неравноправността на договорните клаузи, на които продавачът или доставчикът основава искането си, когато съдът изпитва съмнения относно неравноправността на тези клаузи по смисъла на споменатата директива, и което тълкуване би задължило съда да се произнесе въз основа на твърденията на продавача или доставчика, които е задължен да приеме за верни.

28 Следва най-напред да се припомни, че съгласно член 2, буква б) от Директива 93/13 понятието „потребител“ по смисъла на същата означава „всяко физическо лице, което в качеството си на страна по договорите, предмет на настоящата директива, участва поради интереси, които са извън рамките на неговата търговска или професионална дейност“. Понятието „продавач или доставчик“ е дефинирано в буква в) от същия член и включва „всяко физическо или юридическо лице, което в качеството си на страна по договорите, предмет на настоящата директива, участва поради интереси, които са свързани със занятието, стопанската дейност или професията му, независимо дали в публичноправен или частноправен контекст“.

29 По-нататък, член 7, параграф 1 от Директива 93/13 предвижда, че държавите членки осигуряват, че в интерес на потребителите и конкурентите, съществуват подходящи и ефективни мерки за предотвратяване на употребата на неравноправни клаузи в договори, сключени между потребители и продавачи или доставчици.

30 В своята постоянна практика Съдът подчертава естеството и значението на обществения интерес от защита на потребителите, които са в положение на по-слаба страна спрямо продавача или доставчика от гледна точка както на възможностите си да преговарят, така и на степента си на информираност, като това положение води до приемане от тяхна страна на условията, установени предварително от продавача или доставчика, без да могат да повлияят на съдържанието им (вж. в този смисъл решения от 3 април 2019 г., Aqua Med, C-266/18, EU:C:2019:282, т. 27 и 43 и от 11 март 2020 г., Lintner, C-511/17, EU:C:2020:188, т. 23).

31 В този смисъл Съдът уточнява, че защитата, която Директива 93/13 предоставя на потребителите, обхваща и случаите, в които потребителят, сключил с продавач или доставчик договор, съдържащ неравноправна клауза, не изтъква, че договорът попада в приложното поле на Директивата, от една страна, и че въпросната клауза е неравноправна, от друга, било защото не познава правата си, било защото се е отказал да ги предяви поради разноските, които биха произтекли от евентуалното съдебно производство (решение от 17 май 2018 г., Karel de Grote — Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, т. 32 и цитираната съдебна практика).

32 Макар Съдът вече да е дал съобразени с изискванията на член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1 от Директива 93/13 насоки в различни отношения за това по какъв начин националният съд трябва да осигури защитата на правата, които потребителите черпят от тази директива, следва да се отбележи, че правото на Съюза по принцип не хармонизира производствата, по реда на които се преценяват твърденията за неравноправност на договорна клауза, поради което тези производства се уреждат от вътрешния правен ред на всяка държава членка, при условие обаче да не са по-неблагоприятни от производствата, по реда на които се разглеждат сходни случаи, за които се прилага вътрешното право (принцип на равностойност), и да предвиждат ефективна съдебна защита, каквато се изисква от член 47 от Хартата на основните права (решения от 31 май 2018 г., Sziber, C-483/16, EU:C:2018:367, т. 35 и от 3 април 2019 г., Aqua Med, C-266/18, EU:C:2019:282, т. 47).

33 Що се отнася до принципа на равностойност, следва да се отбележи, че Съдът не разполага с данни, които да пораждат съмнения относно съответствието на разглежданата в главното производство национална правна уредба с този принцип.

34 Що се отнася до ефективната съдебна защита, следва да се отбележи, че всеки случай, в който се поставя въпросът дали национална процесуална разпоредба прави невъзможно или прекомерно трудно прилагането на правото на Съюза, трябва да се анализира, като се държи сметка за мястото на тази разпоредба в цялото производство, за развитието на това производство и за неговите особености пред различните национални инстанции. При все това специфичните характеристики на производствата не могат да представляват фактор, който би могъл да засегне правната защита, от която трябва се ползват потребителите по силата на разпоредбите на Директива 93/13 (вж. в този смисъл решение от 21 април 2016 г., Radlinger и Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, т. 50 и цитираната съдебна практика).

35 В това отношение Съдът е постановил, че при липса на ефективен контрол върху потенциалната неравноправност на клаузите от съответния договор не би могло да се гарантира спазването на предоставените с Директива 93/13 права (решение от 13 септември 2018 г., Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, т. 62 цитираната съдебна практика).

36 Действително, за да се осигури защитата, която се цели с Директивата, по дело, също свързано с неприсъствено производство, Съдът е подчертал, че неравноправното положение на потребителя спрямо продавача или доставчика може да се компенсира само с положителна и външна по отношение на самите страни по договора намеса (вж. в този смисъл решение от 17 май 2018 г., Karel de Grote — Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, т. 28 и цитираната съдебна практика).

37 Така съгласно постоянната съдебна практика, на първо място, когато разполага с необходимите за това правни и фактически данни, националният съд е длъжен служебно да преценява неравноправния характер на договорните клаузи, попадащи в приложното поле на Директива 93/13, и по този начин да компенсира неравнопоставеността, съществуваща между потребителя и продавача или доставчика (решение от 11 март 2020 г., Lintner, C-511/17, EU:C:2020:188, т. 26 и цитираната съдебна практика).

38 На второ място, при липсата на споменатите правни и фактически данни, сезираната със спора между търговец или доставчик и потребител национална юрисдикция трябва да има възможност служебно да предприеме действията по събиране на доказателства, необходими за да се установи дали определена съдържаща се в спорния договор клауза попада в приложното поле на тази директива (вж. в този смисъл решение от 11 март 2020 г., Lintner, C-511/17, EU:C:2020:188, т. 36 и 37 и цитираната съдебна практика).

39 В случая от документите по делото, представени на Съда, е видно, че при разглеждането в главното производство постановяване на неприсъствено съдебно решение в случай на неявяване на ответника сезираният от ищеца съд трябва да се произнесе въз основа на фактическите твърдения на ищеца, които се презумират за верни, освен ако пораждат основателно съмнение или са направени с цел заобикаляне на закона.

40 В това отношение от цитираната в точки 36—38 от настоящото решение съдебна практика е видно, че дори при неявяване на потребителя съдът, сезиран със спор относно договор за потребителски кредит, трябва да има възможност да предприеме необходимите действия по събиране на доказателства, за да провери евентуалната неравноправност на клаузите, попадащи в приложното поле на Директива 93/13, така че да осигури на потребителя защитата на правата му, произтичащи от тази директива.

41 Действително, Съдът е уточнил, че има опасност диспозитивното начало, на което се позовава и унгарското правителство в писменото си становище, както и принципът ne ultra petita, да не бъдат зачетени, ако националните юрисдикции са длъжни по силата на Директива 93/13 да не се съобразят с или да надхвърлят границите на предмета на спора, определени в исканията и основанията на страните (вж. в този смисъл решение от 11 март 2020 г., Lintner, C-511/17, EU:C:2020:188, т. 31).

42 В случая обаче не се разглеждат договорни клаузи, различни от онези, на които търговецът, който е сезирал съда, основава претенциите си и които следователно съставляват предмета на спора.

43 Запитващата юрисдикция всъщност посочва, че разполага не с договора, на който се основава спорното вземане и който е подписан от двете страни по него, а само с копие от рамков договор без подпис на ответника.

44 Важно е да се констатира, че макар съгласно член 3, параграф 1 от Директива 93/13 последната да се прилага за клаузите, които не са индивидуално договорени, което по-специално включва стандартните договори, не може да се приеме, че юрисдикцията „разполага с необходимите […] правни и фактически данни“ по смисъла на цитираната по-горе съдебна практика само поради това че разполага с копие от рамковия договор, използван от продавача или доставчика, без да

разполага с инструмента, който съдържа договора, сключен между страните по висящия пред нея спор (вж. в този смисъл решение от 7 ноември 2019 г., Profi Credit Polska, C-419/18 и C-483/18, EU:C:2019:930, т. 64).

45 Следователно диспозитивното начало и принципът ne ultra petita допускат национална юрисдикция да изисква от ищеца да представи съдържанието на документа или документите в основата на искането му, тъй като целта на такова искане е само да се обезпечи доказателствената рамка в процеса (решение от 7 ноември 2019 г., Profi Credit Polska, C-419/18 и C-483/18, EU:C:2019:930, т. 68).

46 От това следва, че не би могла да се гарантира ефективна съдебна защита, ако националният съд, сезиран от продавач или доставчик със спор между него и потребител, попадащ под действието на Директива 93/13, няма възможност, въпреки неявяването на последния, да провери договорните клаузи, на които продавачът или доставчикът основава искането си, ако са налице съмнения относно неравноправността на тези клаузи. Ако по силата на национална разпоредба този съд е задължен да счита за верни фактическите твърдения на продавача или доставчика, значението на положителната намеса на съда, изисквана от Директива 93/13 във връзка с попадащите в приложното ѝ поле договори, би отпаднало напълно.

47 Когато прилагат вътрешното право, националните съдилища трябва, доколкото е възможно, да го тълкуват с оглед на текста и целите на Директива 93/13, за да постигнат предвидения от последната резултат (решение от 17 май 2018 г., Karel de Grote — Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, т. 41 и цитираната съдебна практика).

48 Следователно, ако националната юрисдикция констатира, че определена национална разпоредба като член 339, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс създава пречки за съда, който се произнася неприсъствено по иск на продавач или доставчик, да предприеме действия по събирането на доказателства, които да му позволят да извърши служебно проверка на клаузите, попадащи под действието на тази директива и съставляващи предмета на спора, той следва да провери дали би могло да се пристъпи към тълкуване в съответствие с правото на Съюза посредством изключения като предвидените в член 339, параграф 2 „основателно съмнение“ или „заобикаляне на закона“, тъй като те биха позволили на съда, произнасящ се неприсъствено, да предприеме необходимите действия по събиране на доказателства.

49 В това отношение следва да се припомни, че като вземат предвид всички правила на националното право и приложат признатите от последното методи за тълкуване, националните юрисдикции следва да преценят дали и до каква степен национална разпоредба като член 339 от Гражданския процесуален кодекс може да се тълкува в съответствие с Директива 93/13, без да извършат тълкуване contra legem на тази национална разпоредба (вж. по аналогия решение от 17 април 2018 г., Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, т. 71 и цитираната съдебна практика).

50 Освен това Съдът е приел, че изискването за съответстващо тълкуване включва и задължението за националните юрисдикции при необходимост да изменят постоянната съдебна практика, ако тя се основава на тълкуване на националното право, което е несъвместимо с целите на директива (решение от 17 април 2018 г., Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, т. 72 и цитираната съдебна практика).

51 При невъзможност да се извърши тълкуване и прилагане на националната правна уредба, съответстващи на изискванията на Директива 93/13, националните юрисдикции са длъжни служебно да проверят дали уговорките между страните са неравноправни и за целта да предприемат необходимите действия по събиране на доказателства, като при необходимост оставят без приложение всички национални разпоредби или национална съдебна практика, които възпрепятстват тази проверка (вж. в този смисъл решение от 7 ноември 2019 г., Profi Credit Polska, C-419/18 и C-483/18, EU:C:2019:930, т. 76 и цитираната съдебна практика).

52 От изложеното следва, че член 7, параграф 1 от Директива 93/13 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска тълкуване на национална разпоредба, което би попречило на съда, който е сезиран с иск или жалба от търговец или доставчик, насочени срещу потребител и попадащи в приложното поле да тази директива, и който се произнася неприсъствено поради неявяване на потребителя в насроченото заседание, за което е бил призован, да предприеме необходимите действия за събиране на доказателства, за да прецени служебно неравноправността на договорните клаузи, на които продавачът или доставчикът основава искането си, когато съдът изпитва съмнения относно неравноправността на тези клаузи по смисъла на споменатата директива.

По съдебните разноски

53 С оглед на обстоятелството, че за страните в главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (шести състав) реши:

Член 7, параграф 1 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска тълкуване на национална разпоредба, което би попречило на съда, който е сезиран с иск или жалба от търговец или доставчик, насочени срещу потребител и попадащи в приложното поле да тази директива, и който се произнася неприсъствено поради неявяване на потребителя в насроченото заседание, за което е бил призован, да предприеме необходимите действия за събиране на доказателства, за да прецени служебно неравноправността на договорните клаузи, на които продавачът или доставчикът основава искането си, когато съдът изпитва съмнения относно неравноправността на тези клаузи по смисъла на споменатата директива.

Подписи